

РЕШЕНИЕ

№ 6343

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 14.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9707** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на В. Г. П., [ЕГН] от [населено място], [община] чрез адв. Д. Т. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис №1, с която е предявен иск срещу Агенция „Митници” с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за обезщетение за имуществени вреди в размер на 11500 лв. за периода от 29.12.2009г. до 29.10.2010г., през който държавният служител не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното му правоотношение със Заповед №10935 от 16. 12. 2009 г. на директора на Агенция митници, отменена с влязло в сила решение № 14705/ 11.11.2011г. по адм. дело № 15305/2010г. на ВАС, пето отделение, ведно със законната лихва от деня на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. Претендират се разноси за съдебното производство. След приключване на съдебното производство, в представени писмени бележки се прави искане за заплащане на мораторна лихва от 11.11.2011г.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника. Направено е възражение за неоснователност на претенцията, поради липса на доказателства, че ищецът е останал без работа през процесния период. Алтернативно е направено възражение за прихващане на полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с изплатените обезщетения на ищеца в размер на две brutни заплати по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл и една

брутна заплата по 106, ал. 4 от ЗДСл. Възраженията се поддържат и в писмени бележки след даване ход по същество на делото. Процесуалният представител на ответника счита, че обезщетението следва да бъде определено като се вземе предвид основната заплата и допълнителното възнаграждение за прослужено време, посочени в заповедта за възстановяване на ищеца на работа, след отмяна на незаконното уволнение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, също така се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца.

Прокурорът от СГП, който участва в съдебното производство дава заключение за основателност на иска.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед №10935/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция „Митници” е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, поради съкращаване на длъжността, считано от 28.12.2009 г.

От представените по делото фиш от март 2010г. и фиш от януари 2010г. на Митница Югозападна се установява, че на ищеца са изплатени обезщетения по чл.106, ал. 4 от ЗДСл в размер на 962,80 лв. и по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер от 1 925,60 лв.

Заповед №10935/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция митници е отменена с влязло в сила на 11. 11. 2011г. съдебно решение № 14705 от 11.11.2011г. по адм. дело № 15305/2010г. на ВАС, пето отделение.

Със Заповед № 305 от 09.01.2012 г. на директора на Агенция „Митници” ищецът е възстановен на длъжността „началник на отдел” с ранг I младши в митница Югозападна, считано от 22.11.2011г.

Определена е основна месечна заплата в размер на 830 лв. и допълнително месечно възнаграждение в размер на 16% върху основната месечна заплата.

От заключението на приетата по делото съдебно – икономическа експертиза, която изцяло се кредитира от съда като обоснована и неоспорена от страните се установява, че размерът на обезщетението на база брутната работна заплата на ищеца към датата на признаване на уволнението му за незаконно за период от 10 месеца е 11 501.40 лева. Обезщетението е определено като са съобразени чл. 5, ал. 5 във връзка с ал. 4 от ПМС №67/14.04.2010г. (отм.) в редакцията към 11.11.2011г (датата на отмяна на уволнението като незаконно) и Таблицата за размерите на минималните и максималните основни месечни заплати по длъжностни нива за работещите в НАП и Агенция Митници, приложение № 3 към постановлението. Месечният размер на брутната работна заплата на ищеца е посочен от вещото лице като средната основна месечна заплата за длъжностно ниво А6 от 966.50 лева е увеличена с 19% допълнително възнаграждение за прослужено време. Съдът счита, че размерът на брутното месечно възнаграждение на ищеца за длъжността, която е заемал преди уволнението към датата на отмяна на прекратяване на служебното му правоотношение е правилно определен със съдебно – икономическата експертиза.

Със заповедта за възстановяване на ищеца на работа е определено по-ниска основна месечна заплата, която съдът счита, че е неприложима като основа за определяне на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Основните съображения са, че правната норма, в приложимата редакция към 11.11.2011г. определя момента, към който следва да се изчисли обезщетението и начина на изчисляването му – това е датата на отмяна на уволнението или датата на неявяване на държавния служител да заеме длъжността,

на която е възстановен. Хипотезите са алтернативни, след като в случая ищецът се е явил и е заел длъжността, на която е възстановен, следва датата към която се определя обезщетението да е момента на отмяна на уволнението, тоест 11.11.2011г. Размерът на дължимото обезщетение също е посочен в правната норма – брутна заплата (чл. 32, ал.1 от ЗДСл) за не по-малко от 10 месеца.

По делото е извършена констатация по представен оригинал на трудова книжка и заверено копие на служебна книжка на ищеца, от които е установено, че в тях няма вписване, в оригинала на трудовата книжка след 01.05.2004г., а в завереното копие на служебната книжка няма вписване след 28. 12. 2009г. до 22.11.2011г.

Съдът, при тези доказателства и предвид обстоятелството, че на доказване не подлежат отрицателните факти, а по делото няма твърдения от ответника по иска за положителен факт в обратния смисъл, приема за доказано обстоятелството, че ищецът е бил без работа през целия претендиран процесен период от 29.12.2009г. до 29. 10. 2010г.

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Агенция „Митници”, което е юридическо лице на бюджетна издръжка.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за частично основателен.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в редакцията на текста към 11.11.2011г., преди изменението от 01.07.2012г., когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

Съдът счита, че приложим е текста на разпоредбата преди изменението от 01.07.2012г., защото това е приложимата правна норма към момента, към който вземането за обезщетение за вреди от незаконно уволнение става изискуемо. То става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случая датата е 11.11.2011г., когато е постановено решение № 14705 от 11.11.2011г. по адм. дело № 15305/2010г. на ВАС, пето отделение.

В конкретния случай безспорно е налице прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител със Заповед №10935/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция „Митници”, признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение, като през целия процесен период ищецът е бил без работа. Исковата претенция е основателна за сумата от 11 501.40 лева, брутна работна заплата за период от десет месеца.

Възражението на ответника за прихващане е частично основателно.

В ЗДСл са регламентирани два случая (чл. 104, ал. 1 и чл. 106, ал.2), в които се признава право на обезщетение за държавния служител за периода на оставане без работа, като максималният срок на обезщетението варира според това дали

впоследствие е била отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Чл. 106, ал. 2 от ЗДСл предвижда, че при прекратяване на служебното правоотношение поради закриване на администрацията или съкращаване на длъжността, държавният служител има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от два месеца. Чл. 104, ал. 1 от ЗДСл предвижда, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл има същото предназначение като това по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Различен е само срокът на изплащането му в зависимост от това дали заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена. Ето защо следва да бъде извършено прихващане между сумата от вече изплатеното обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер от 1925.60 лв. с полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Възражението за прихващане е неоснователно в останалата част. Съдът не споделя становището, че при признаване на уволнението за незаконно, изплатеното обезщетение за неспазено предизвестие е с отпаднало основание и подлежи на връщане. Правото на обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл цели да обезщети държавния служител за периода, през който същият би получил заплата, ако беше спазено предизвестията за прекратяване на служебното правоотношение. Обезщетението за неспазено предизвестие се дължи без значение дали заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл не може да обезщети вредите на държавния служител поради неспазено предизвестие и има предназначение, различно от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за оставане без работа, поради което няма основание за прихващане на изплатената сума за неспазено предизвестие със сумата, полагаща се за оставане без работа.

Исковата претенция е основателна за сумата от 9575,80 лева, получена след прихващане на обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл от 1925.60 лева с размера на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл от 11 501.40 лева, определен за десет месеца по 1150.14 лева. В останалата част до пълния предявен размер от 11 500 лева искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Върху присъденото обезщетение се дължи законна лихва от предявяване на иска до окончателното плащане.

Искането за заплащане на мораторна лихва за периода от 11.11.2011г. до датата на предявяване на исковата молба на 09.10.2012г. е направено след приключване на съдебното производство, с представени писмени бележки и е недопустимо съдът да се произнася по непредявен своевременно иск, извън предмета на делото.

Относно разноските, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноски в производството, съразмерно с уважената част от иска. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Съдът счита, че не следва да се намалява размера на платеното възнаграждение на това основание, то съответства на сложността на делото и е по договорка между ищеца и процесуалния му представител, има доказателства за плащане на сумата. Предвид изхода на делото и специалната разпоредба на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1449 лева, от които 200 лева платено възнаграждение на вещо

лице и съразмерно уважената част от иска – 1249 лева, платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на В. Г. П., [ЕГН] от [населено място], [община] чрез адв. Д. Т. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис № 1 обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 9575,80 лв. (девет хиляди петстотин седемдесет и пет лева и осемдесет стотинки), ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, както и разноски по делото в размер от 1249 (хиляда двеста четиридесет и девет) лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на В. Г. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [община] чрез адв. Д. Т. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис № 1 срещу Агенция „Митници” в частта над присъдената сума от 9575.80 лв. (девет хиляди петстотин седемдесет и пет лева и осемдесет стотинки) до пълния предявен размер от 11500 (единадесет хиляди и петстотин) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: